

az állam kétmilliószázezer korona támogatást helyezte kilitására. A pamutpiacon beállott konjunktúrák és más nehézségek azonban ennek megvalósulását is lehetetlenné tették. Fölmerült egy második gyufagyár létesítésének komoly terve is, azonban ezt meg a nemsokára behozandó gyufamonopóliumra való tekintettel, a kormány hiusította meg. Egy grafikai gyár létesítése is szóban volt, de ez sem sikerült.

— Sokat várunk ez évben a vasuti mûhely kibővítésétől s néhány előkészület alatt álló vállalat létesülésétől, ezekről azonban korai volna még szólni, de nem is lehet.

Interjú a szerb trónkövetelővel.

— Hrisztics György Szegeden. —

(Saját tudósítónktól.) Az európai hirhedtségre vergődött Hrisztics György, Milán szerb király természetes fia néhány nap óta Szegeden tartózkodik. Munkatársunknak sikerült Hrisztics Györggyel hosszabb ideig beszélgetni. A királyi sarj szivességgel fogadta munkatársunkat, mert — mint mondta, — ő szereti a magyar sajtót és tudja, hogy a magyar sajtó is rokonszenvez vele.

— Általában a magyarokat szeretem, nagyon derék, becsületos emberek, — mondta a trónkövetelő.

Hrisztics György szép, kreolarcu, huszonhat éves ember, rövid sportnadrágot visel és minden szavából, minden mozdulatából kiérzik, hogy nagy sport-kedvelő. Először óvatosan, majdnem félénken társalgott.

— Félek, — mondta — hogy szegedi tartózkodásomat félremagyarazzák, azt hiszik, hogy a szerbek között agitálni akarok. Pedig, dehogyan én csak átutazó vendég vagyok. Senki sem ismer. Inkognitóban akartam maradni, de látja, nem lehet. Már az újságírók is tudnak rólam. Csodálatos, maguk mindent kikutatnak.

Megnyugtattam, hogy ne tartson semmitől, mire élénkebb és közlékenyebb lett.

Elmondta, hogy a politikával nem törődik. Egyedül a sport-szenvedélyének él.

— Nézze! — bánatosan mutatott a szék támlájához fektetett mankóra — ezt is annak köszönhetem.

— Talán valami szerencsétlenség?

Igent intett és elmondta, hogy Berlinben egy motorbicikli turán vett részt és leesett a gyorsan száguldo motorról. Majd mosolyogva megjegyezte: — egyik lábamat Berlinben hagytam, de az nem baj, csak hogy ez megvan — és a fejére mutatott. Ezt meg majdnem Szerbiában hagytam.

Mindinkább közlékenyebb lett a szerb trónkövetelő. Szívesen, élénk fantáziával mesélni kezdett az automobil utjairól, szeme fölragyogott, mikor egy-egy bravuroszabb helyhez ért.

Majd hirtelen közbe vágta:

— Ha nem sértem meg, mi a foglalkozása?

— *Artista vagyok* — vágta ki büszkén.

Mintegy magát vigasztalva, folytatta:

— A lábam? Nem, az nem akadály, különben is kapok egy nagyon szép műlátat. Ujra egész ember leszek. Nagyon, de nagyon szeretem a sportot. Mondja csak, — és egész közel hajolt hozzám — nem ismer Szegeden valami gazdag előkelő sportembert?

Ajánlottam neki néhányat. Hálásan köszönte meg.

— Mi a terve? — kérdeztem.

— A tervem? — ugy-e a sportemberekkel kapcsolatban érti ezt?

— No, no, ez diszkrét ügy.

Tovább nem feszegettem a dolgot. Majd Szegedről kezdett beszélni, nagyon tetszik neki a város.

— Tiszta magyar város, kevesen tudnak idegen nyelven, — jegyezte meg.

Szerbiára tereltem a beszélgetést, de nem igen akart nyilatkozni.

— Nem, ne bántson, ezzel nem szeretek foglalkozni. Inkább másról.

De tovább folytattam a kérdezgetést.

— Semmi appanázst nem kap? Boszankodva felelt:

— Na, egy keveset, de az semmi, magam keresem a kenyerem.

Itt elhallgatott, mintha gondolkozna, mintha az emlékeiben keresne valakit, majd hozzám fordult.

— Mondja kérem, nem ismer itt Szegeden valakit, aki Zichy Jenőnek jó barátja volt.

— Nem.

— Kár, kár, Zichy nekem jó emberem volt. Több szerb ember közeledett felém, kik rossz szemmel nézték, hogy a trónkövetelő egy idegen emberrel olyan intimen társalog. Beszéltek is valamit szerbül, de Hrisztics György barátságosan mosolygott felém és kezével intett az embereknek, hogy menjenek el. Megint magunkra maradtunk. Mindenáron Szerbiára akartam teregni a társalgást.

— Nem megy vissza Szerbiába?

Ijedten nézett rám.

— Nem, — mondotta.

— Nem tudja, hogy engem száműztek Szerbiából...

Megmagyaráztam, hogy nem úgy értettem, hogy most, hanem hogy egyáltalában szándéka sincs visszamenni.

Egész közel hajolt hozzám és mintegy sugva mondta.

— Talán, talán egyszer.

Olyan bánatosan, olyan sejtelmesen hangzott ez a néhány szó, hogy nem is állt jól a fiatal, vigkedélyű, könnyelmű trónkövetelőnek.

Keveset szolt még a szegedi szép asszonyokról, meg a zenés mulatóhelyekről, aztán elváltunk. Elérkezett az ebéd ideje. Azzal bucsuzott tőlem, hogy „an-revoire“ délután várom.

A szerelmes masamódleány.

— Jelenetek a rendőrségen. —

(Saját tudósítónktól.) A szegedi rendőrség ügyeletes szobájába beállított szombatn délután egy alacsony, köpcös, kereskedő-külsejű ur és a következő panaszszal fordult az ügyeletes rendőrtisztviselőhöz:

— Eibenschütz Lipót vagyok, Nagyikindáról jöttem, ahol fakereskedésem van. A leányomat, a tizenöt éves Lujzát akarom hazavinni, aki Szegeden valami Müllerné nevű asszony női kalapüzletében volt alkalmazva, de nemrég kilépett és most foglalkozás nélkül kóborol. Azt hiszem, hogy a leány züllésnek indul, mert nagyon fiatal még és alig hiszem, hogy ellentudjon állani ilyen nagyvárosban a férfiak csábításainak. Több ízben hazakényszerítettem már Nagyikindára, de nem volt maradása otthon, minden alkalommal visszazökött Szegedre. Azt állítja, hogy vőlegénye van, aki néhány hónapon belül feleségül fogja venni. Érdeklödtem ezután a fiatalember után, B. S.-nek hívják, füszerkedő-segéd, de nem a legjobb információkat kaptam róla. Az a gyanum, hogy csupán a leányom pénzére utazik. Mert van neki hatezer koronája, amit egyik gazdag nagybátyja hagyományozott, de azzal a kikötéssel, hogy a pénzt csak akkor kapja a kezébe, ha férjhez megy. Ezt tudja a vőlegényjelölt is s az esküvőt csak azért sietteti, hogy minél előbb megkaparítsa a hatezer koronát. Más nem is lehet föltételezni, a leányom alig tizenöt esztendő, egyik lábára sánta is szégyen és szépnek sem mondható. Nem akarom tehát, hogy egy könnyelmű és meggondolatlan lépéssel, éretlen gyerekeszszel tönkretegye az egész életét. Itt Szegeden, egy távoli rokonom családjánál lakik, akik azonban nem fordítanak kellő felügyeletet rá. Miután a leány a világért sem akar lemondani a vőlegényéről s érte még velem, az apjával is szembezáll, dacosságát pedig megtörni nem tudom, nagyon kérem a rendőrséget, beszéljen a lelkére, ijessze meg vagy kényszerítse rá, hogy visszajöjjön az apja házába.

— Hol van most a leány? — kérdezte az ügyeletes rendőrtisztviselő.

— Azt hiszem ott, ahol lakik.

— Tessék fölhozni a rendőrségre s majd meglátjuk, mit lehet tenni.

*

Eibenschütz elment. Nemsokára visszatért a leányával együtt.

Alacsony, idétlen külsejű a leány, nem a leggondosabban van öltözve. Gesztenyebarna haja, kék szeme és nagyon gyerekes arca van. De fölötte harcias természetű, mindenkivel szemben a sarkára áll.

— Kapitány ur, — kezdi éles gyerekhangon, — engem nem kényszeríthet senki arra, hogy visszamenjek Nagyikindára. Én tudom a törvényt, nekem tisztességes foglalkozásom van, most szabadultam föl a női kalap-szakmában.

— Állásban van most is? — kérdezi a ügyeletes tisztviselő.

A leány zavartan válaszol:

— Hogyne, kérem, azaz hogy március elsején lépek be egy másik kalapos üzletbe.

— De most nincsen állásban!

— Most nem vagyok, mert csak február elsején léptem ki, de lakásom van az unokatestvérem családjánál.

— Ki fizet az ellátásáért?

— Még azt se az apám fizeti. Az apám semmit se tesz értem, az ellátásomért egy bécsi nagynénem fizet az unokatestvéremnek havonként negyven koronát.

— Persze, hogy nem fizetek érte, szól közbe Eibenschütz, mert nem akar hazajönni. Csak nem segítem elő azt, hogy teljesen elzülljön.

— Ne merd azt mondani — fordul Lujza az apjához — hogy én elvagyok züllve. Én tisztességes leány vagyok, meggyőződhet róla a kapitány ur is. Nekem vőlegényem van és az nem igaz, kapitány ur, hogy részeges és a pénzemre utazik, mert szeret. Én is szeretem őt. Igenis, nem megyek haza az ilyen apához, mert ismerem a természetét.

— Hát milyen természete van?

— Mindíg megver.

— Ha rosszkodik, meg is verem, mentegőzik az apa.

— Nézze kisleány — fáradozik a rendőrtisztviselő — maga még olyan fiatal, hogy ha nincs alkalmazásban, haza kell mennie az édesapjához.

— Ha nem jön, hazatoloncoltatom — szól közbe az apa.

— Engem ugyan nem toloncoltatsz, mert tudd meg, hogy ha a rendőrséggel kényszerítesz, abban a pillanatban nem élek. Mérget is vettem már.

— Apai beleegyezés nélkül, mivel még kiskorú, ugy sem mehet férjhez — mondja a rendőrtisztviselő.

— Nem mehetek? — replikázik kihívóan a kis masamód. — Majd meglátjuk. Én ismerem a törvényt, nekem nem lehet bebeszélni semmit.

— Ha maga a törvényt ismerné, akkor maga állhatna az én helyemben és nem én. Nem mehet férjhez apai beleegyezés nélkül.

— Akkor folyamodok a miniszterhez...

— A miniszter nem avatkozik bele.

— Akkor akár a királyig is elmegyek.

— Az még kevésbé avatkozik a maga dolgába.

— Nem bánom, akkor lesz, ami lesz. Én tudom, hogy mit akar az apám. Ő csak azért akar engem hazavinni, hogy neki fizessem azt a pénzt, amit a bécsi nagynénemtől kapok s azt akarja, hogy Nagyikindán nyissak kalapos üzletet. Ő akar megélni az én pénzemből, mert már nincs is neki fakereskedése, egészen tönkrement. Nem megyek haza, az édes anyám is meghalt már, most csak mostohám van, akit sem én nem szeretek, sem ő nem szeret engem. Én csak a vőlegényemet szeretem és ha az egész világgal szembe kell szállanom, akkor is az övé leszek.

*

Eibenschütz zavartan mosolygott a leányának erre a beszédére. Közbe-közbe hangoztatta, hogy ő csak a leánya javát akarja s fájna neki, ha elzüllene. Szégyent hozna a családra, mondotta, s a fia, aki a Keleti Akadémiát végezte s most az önkéntesi évét szolgálja, megtagadná, őt is, a testvérét is, az egész családot.

Az ügyeletes rendőrtisztviselő ezek után ártette a helyzetet. Kijelentette, hogy nem látja szükségesnek a rendőrség beavatkozását. Az apa és a leánya eltávoztak. A leány meg-